

POSTANOWIENIE

20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 20 września 2024 r. w Warszawie
zażalenia J. M. i R. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 8 stycznia 2024 r., II WSC 66/23,
w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko J. M. i R. M.
o zapłatę,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Pozwani J. M. i R. M. wywiedli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 5 października 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa M. J. o zapłatę. Do skargi dołączyli dwa równobrzmiące pełnomocnictwa procesowe na rzecz autorki skargi – r.pr. J. V.. Dokumenty upoważniały pełnomocniczkę do działania we wskazanej sprawie, w tym do złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Pełnomocnictwo pozwanej zostało podpisane w sposób uniemożliwiający identyfikację osoby składającej podpis, dlatego Sąd Okręgowy zwrócił się do strony o wykazanie umocowania w sposób jednoznaczny.

W wykonaniu zarządzenia Sądu pozwana złożyła pełnomocnictwo datowane na 2 stycznia 2023 r., w którym zamiast identyfikacji przedmiotu sprawy wskazała sygnaturę, pod którą obecnie sprawa się toczy.

Postanowieniem z 8 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił w całości skargę pozwanych, przyjąwszy, że przedstawione pełnomocnictwo dotyczy sprawy nieistniejącej, bowiem wskazana sygnatura została nadana po dacie jego udzielenia.

Od tego postanowienia pozwani wywiedli zażalenie do Sądu Najwyższego, w którym zarzucili naruszenie art. 98 w zw. z art. 99 § 2, art. 100 i art. 103 § 1 k.p.c. oraz art. 424⁵ § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że przy składaniu skargi nastąpiły nieuzupełnione braki formalne, a także art. 89 § 2, art. 91 i art. 375 k.p.c. poprzez błędną interpretację treści obu przedstawionych pełnomocnictw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Badając pełnomocnictwo złożone w wykonaniu zarządzenia nakazującego uzupełnienie braku formalnego pełnomocnictwa (wyjaśnienie wątpliwości związanych z tożsamością osoby składającej podpis) pominął okoliczności jego przedstawienia oraz jego treść. Celem uzupełnienia pełnomocnictwa była identyfikacja osoby składającej poprzednie pełnomocnictwo. W ocenie Sądu Najwyższego cel ten został spełniony, m.in. poprzez wyraźną akceptację dotychczasowych działań pełnomocnika w sprawie. Z okoliczności złożenia pisma (uzupełnienie braków dokumentu złożonego w drugiej połowie 2023 r., wyraźne odwołanie się do sprawy pod jej obecną sygnaturą) jednoznacznie wynika, że data 3 stycznia 2023 r. stanowi oczywistą pomyłkę pisarską, zaś dokument musiał zostać sporządzony 3 stycznia 2024 r. Zważywszy również, że pismo ma charakter uzupełniający, dokładna treść pełnomocnictwa powinna zostać ustalona na podstawie brzmienia obu dokumentów odczytywanych łącznie. W konsekwencji w sprawie nastąpiło uzupełnienie braku formalnego, zatem odrzucenie skargi na tej podstawie jest nieuzasadnione.

Na marginesie należy również zaznaczyć, że również w przypadku, gdyby Sąd Okręgowy zasadnie stwierdził wystąpienie nieuzupełnionego braku formalnego, co nie miało miejsca w tym stanie rzeczy, wydanie orzeczenia odrzucającego skargę w całości byłoby nieuzasadnione. Gdyby bowiem pełnomocnictwo udzielone przez pozwaną okazało się wadliwe, to skarga

pozwanego byłaby pozbawiona braków formalnych. W takim przypadku sąd mógłby jedynie odrzucić skargę częściowo, w zakresie odnoszącym się do pozwanej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[SOP]

[a!]